

τικό τηλεγράφημα στον φίλο μου μαρκήσιο.

Μά όταν έφτασα το απόγευμα εκεί, πνιγμένος απ την ανυπομονησία μου, κι' αντίκρυσσα στο σταθμό την πένθιμη και θλιβερή φυσιογνωμία του μαρκησίου, πάγωσα από κάποιο κακό προαίσθημα. Πήδησα από το τραίνο πριν σταματήσει ακόμα, τόν ξσφιξα στην άγκαλιά μου και φώναξα με λαχτάρα ασυγκράτητη:

— Λοιπόν;... Τί νέα;... Η Τζωρτζίνα;... Που είναι;... Πως τα πάτε μαζί;...

Στη βροχή αυτή των έρωτήσεων μου, ο φίλος μου κουνούσε απελπιστικά το κεφάλι του, άμίλητος κι' ώχρος. Και μόνον όταν καθήσαμε σ' ένα παράμερο τραπεζάκι του καφεενείου του σταθμού, αποφάσισε ν' ανοίξει το στόμα του και νά μου πη με πένθιμη φωνή:

— Η Τζωρτζίνα άρραβωνιάστηκε χτες το βράδυ επισήμως τόν πρίγκηπα Ανδριάνι κι' έφυγαν σήμερα το πρωί για τη Φλωρεντία, για νά κάνουν τους γάμους των... Διάβασε τώρα κι' αυτό το γραμματάκι, το οποίο μουστειλε χτες το απόγευμα, λίγες ώρες πριν άρραβωνιαστή τόν πρίγκηπα...

Έγινα κίτρινος σαν πτώμα από την έκπληξί μου κι' από τη θλίψι μου. Κι' ενώ έπαιρνα το γραμματάκι, το οποίο μουδινε ο φίλος μου, τόν ρώτησα συγχρόνως με φριχτή ανυπομονησία:

— Καλά, κι' εσύ που ήσουν;... Τι έκανες;... Όστε ύποκρισίες ήσαν τὰ φλέρτ και η συμπάθειές της σέ σένα;... Και όμως φαινόταν πως μόνον σενα αγαπούσε ή ψεύτρα! Η! άθλία!

— Όχι, δέν ήταν ψεύτρα... Μ' αγαπούσε ειλικρινά... Μά διάβασε πρώτα αυτό κι' έπειτα θά καταλάβης...

— Άνοιξα το τσαλακωμένο γραμματάκι και νά τί διάβασα κατάπληκτος σ' αυτό:

Είρος τόν κύριο μαρκήσιο
Γκό ντέ Μπουαντραγκόν
Άγαπημένε μου, λατρευτέ μου

Γκό...
Φώναγα αύριο το πρωί με τόν άρραβωνιαστικό μου πρίγκηπα Ανδριάνι για τη Φλωρεντία.

Με πριν φύγω, θέλω νά σου θυμήσω κάτι: Θυμάσαι βέβαια τη φτωχούλα και ταπεινή γκουβερνάντα της εξαδέλφης σου Σολάνς ντέ Λυρτάλ, εδώ και μερικά χρόνια; Λοιπόν αυτή ή άκομψη κι' άσημη γκουβερνάντα, ή όποια τόσο θερμά και μυστικά σ' αγαπούσε τότε, είμαι εγώ! Έγώ ή ίδια!...

Η άγάπη μου για σενα ήταν θαυμάσια, κρυφή, άπέραντη, άπόλυτη... Έσύ όμως, ο γοητευτικός μαρκήσιος ντέ Μπουαντραγκόν, κύτταζες τότε πως νά περάσης ευχάριστα τις ώρες σου, φλερτάροντας με τη χαριτωμένη εξαδέλφουλα σου, δίχως ποτέ σου νά καταδείξης νά ρίξης, έστω και για έλεημοσύνη, μιá ματιά στην άκομψη εκείνη γκουβερνάντα της, σέ μένα δηλαδή, ή όποια τόσο σέ λάτρευε τότε και τόσο εξακολουθεί ακόμα νά σε λατρεύη... Και μάλιστα κάποτε είπες — σ' άκουσα — στην εξαδέλφη σου κοροϊδευτικά, ότι είμαι άχαρη και ντυμένη σαν σκιάχτρο!... Μάτωσε ή καρδιά μου τότε φριχτά, μά σ' όποτε καν τó ύποψιάστηκες...

Άλλαξαν όμως από τότε οι καιροί. Πρό τριών χρόνων ο πατέρας μου κληρονόμησε την κολοσσιαία περιουσία του θείου του Σμίθσον και φύγαμε όλοι οικογενειακά για την Άμερική... Από τότε, σκαρφαλωμένη στον παινώφηλο σωρό τών εκατομμυρίων μου, κυττάζω πότε-πότε περιφρονητικά τόν όχλο, μά ή καρδιά μου όμως διαρκώς σπαράζει, σαν θυμούμαι την πρώτη εκείνη, την πάναγνη κι' δλόθερμη νεανική άγάπη μου...

Χρόνια πέρασαν στο μεταξύ. Όσο τόσο πόσο θά σ' αγαπούσε τώρα και θά σ' έκανε ευτυχισμένο ή σημερινή Τζωρτζίνα, άν, έστω και λίγο, σκεπτόσούν τότε κάπως τρυφερά τη φτωχούλα γκουβερνάντα της εξαδέλφης σου Σολάνζ!...

Ζήσε ευτυχισμένος, Γκό... Τά εκατομμύριά μου μά χωρίζουν κι' ο έ γ ω ι σ μ ό ς μου δέν μ' αφήνει νά σκύψω μπρος σέ κείνον, ο όποιος άγάπησε τη Τζωρτζίνα, άφου πρώτα περιφρόνησε τη γκουβερνάντα...
Ζήσε ευτυχισμένος, Γκό...
Έδώ τελείωνε ή επιστολή. Κύτταξα τó θλιβερό πρόσωπο

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

Μειαξό φίλων:

— Όταν σ' επισκέπτομαι σέ βρίσκω νά κάθεσαι διαρκώς μπροστά στο πιάνο. Και όμως δέν ξέρεις νά παίξεις. Γιατί τó κάνεις;

— Γιατί όταν κάθωμαι εγώ, δέν μπορεί νά καθήση νά παίξη ή πεθερά μου.

Η σύζυγος στον σύζυγό της:

— Άκουσε, Μωρίς. Όταν ο ένας από μās πεθανη... εγώ θά πάω νά ζήσω στη Νίκαια!

Μιλούν δυό φίλοι:

— Πως γίνεται αυτό! Η γυναίκα σου έχει δυό φίλους και σ' το άνέχεσαι;

— Τί θέλεις νά κάνω; Είμαι ή μειοψηφία.

Γιατρός με μυαλό.

— Έσείς, γιατρέ, που μου τά έμπιστεύεσθε όλα, δέν μου λέτε γιατί σέ κάθε άρρωστο που σās έρχεται επιμένετε νά ξέρετε λεπτομερώς τί τρώει σέ κάθε γεύμα του; Τόσο σās είναι άπαραίτητο για τη διάγνωση σας;

— Για τη διάγνωση του λογαριασμού, φίλε μου. Από την καλοπέρασή του κανονίζω τί μπορώ νά τού πάρω.

Ο γιατρός βλέπει τόν πελάτη του νά χύνη στο δρόμο τó φάρμακο που του διώρισε.

— Μά, κύριε Σμπέλλεθιτς, τί σās ήρθε και χύνετε τó φάρμακό σας άμέσως μόλις τó άγοράσατε;

— Άκουσε, γιατρέ μου. Έρθε σέ σās γιατί πρέπει νά ζήσετε και σείς. Έπήγα στον φαρμακοποιό με τη συνταγή σας γιατί πρέπει νά ζήση κι' αυτός. Και τώρα χύνω τó φάρμακο γιατί πρέπει νά ζήσω κι' εγώ!

Ριζική θεραπεία.

— Δέν ξέρεις κανένα φάρμακο για τόν πονόδοντο;

— Ω, βέβαια. Θα σου συστήσω ένα άσυναγώνιστο. Ο φίλος μας ο Κόν τó μεταχειρίζεται... δεκαπέντε χρόνια τώρα και δέν έννοεί νά τó αλλάξη.

Ο μικρός Λελές γυρίζει από τόν περίπατο με τὰ ρούχα λερωμένα κι' ο μπαμπάς του τού φωνάζει θυμωμένος:

— Τί χάλια είν' αυτά; Είσαι ένα γουρουνάκι. Ξέρεις τί είναι τó γουρουνάκι;

— Ναι, μπαμπά, είναι τó παιδι τού γουρουνιού...

Πρόβλημα:

— Ποιός είναι πιο ευχαριστημένος: Έκεινος που έχει ένα εκατομμύριο ή εκείνος που έχει δώδεκα παιδιά;

— Έκεινος που έχει δώδεκα παιδιά.

— Πως;

— Βέβαια, γιατί εκείνος που έχει ένα εκατομμύριο θέλει ν' άποχτήσει κι' άλλα. Ένώ εκείνος που έχει δώδεκα παιδιά ούτε θέλει ν' άκούση για άλλα.

του φίλου μου, αντίκρυσσα τὰ θουρκωμένα μάτια του και... μά την αλήθεια... δέν θρήκα τίποτε νά τού πώ, για νά τόν παρηγορήσω στη δικαιολογημένη θλίψι του!...

